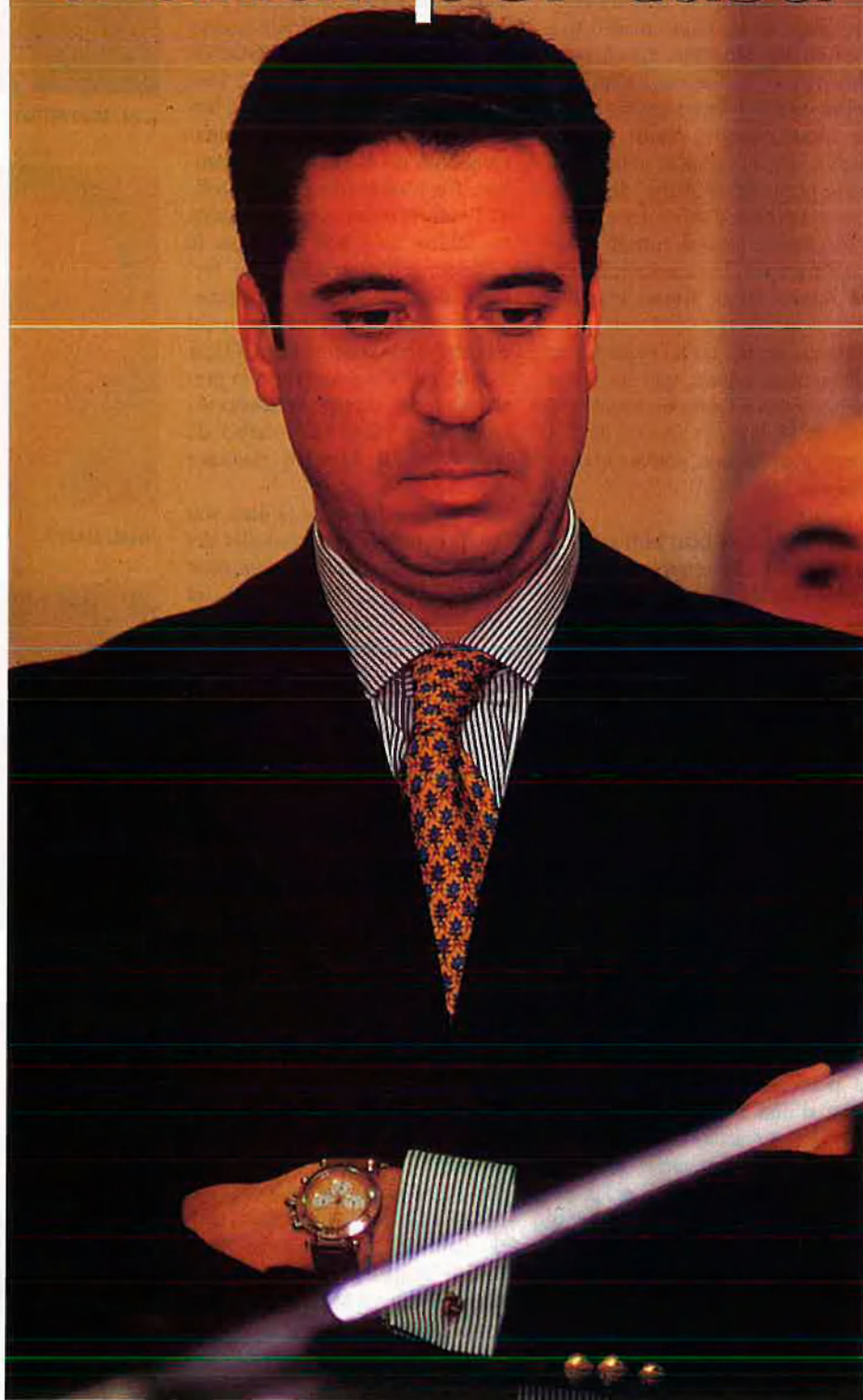

ARKIU / F. FLUXIÀ

Un poder d'anar per casa

Eduardo Zaplana no ha aconseguit de donar substància tangible a un dels propòsits que més ha reiterat, la creació del "poder valencià". La capacitat de decisió dels valencians a Madrid continua sent, com al llarg de tot el segle XX, poc més que simbòlica.

Eduardo Zaplana ho havia repetit fins a l'extenuació des que va arribar a la presidència de la Generalitat Valenciana l'any 1995. El PP, deia el president, es disposava a crear el que cap altra organització política o grup de pressió havia aconseguit al llarg del segle XX al País Valencià, el "poder valencià". El cap de llista al Congrés per València en les darreres eleccions espanyoles, Francisco Camps, anava encara més lluny. El Partit Popular valencià pretenia "valencianitzar Espanya". Però en el moment mateix que Aznar va revelar la composició del seu govern, tota la propaganda del Consell que anunciava la consolidació d'aquest autèntic centre de decisió en la perifèria de l'estat es difuminava. Cap ministre valencià era present en el seu gabinet, contràriament al que reiteradament s'havia pronosticat. Tan sols hi arribava com a ministre de Defensa Federico Trillo, un paracaigudista oriünd de Cartagena aterrat a les llistes electorals d'Alacant. Trillo, amb una relació anecdòtica amb el País Valencià, arribava a aquest departament ministerial pels conductes d'un poder menys boirós que el valencià, el de l'Opus Dei. Tampoc en el posterior nomenament dels secretaris d'estat, el segon escalafó de l'administració central, tenien especial sort els representants valencians. Tan sols tres noms apareixien en l'entramat de l'administració (ve-

geu requadre), tots tres amb experiència política a l'ombra d'Aznar. L'únic que havia fet el salt directe des de València a una secretaria d'estat, Francisco Camps, nomenat l'any 1999 secretari d'estat per a les Administracions Públiques, era relegat a un lloc amb una capacitat simbòlica de decisió, la Vice-presidència Primera del Congrés dels Diputats.

El discurs dels homes del president canviava fa uns dies, davant els irrefutables resultats de les traveses, sobre les quals tantes càbales havien realitzat. L'argument, ara, és que els interessos valencians estaran ben representats per "grans amics" dels valencians. Zaplana té bones relacions amb alguns dels membres del govern de José María Aznar, com ara Francisco Álvarez Cascos, ministre de Foment, que haurà de resoldre tots els entrebancs per construir l'anelat AVE entre Madrid i el País Valencià, i especialment amb Jaume Matas. L'ex-president de les Illes Balears, que serà el responsable de dissenyar una de les lleis més importants per als valencians, el Pla Hidrològic Nacional, té una amistat molt estreta amb Zaplana. Les respectives dones, fins i tot, tenen lligams familiars. Un vincle que també ve de lluny és el del president amb el cap de gabinet d'Aznar, Carlos Aragonés, amb qui manté una relació política i personal des dels anys de la transició.

La presència del president valencià a Madrid no es limita a la connexió amb alguns dels polítics més imbricats als circuits del poder. L'obsessió del president per cuidar la seua imatge a la *villa y corte* ha fet que Zaplana s'haja preocupat amb especial cura per establir relacions amb empreses de comunicació i amb alguns opinadors prou coneguts a la capital de l'estat. De la mà d'alguns periodistes, alguns amb nòmina a Canal 9 inclosa, Zaplana s'ha fet un nom als cercles polítics madrilenys. El poder que ha de donar substància a aquesta imatge és, de moment, poc més que una entelèquia.

Miquel Calvet

Valencians a Madrid

Juan Cotino (Xirivella, 1950). Membre d'una família d'empresaris molt vinculada a Xirivella (l'Horta), aquest empresari i membre de l'Opus va iniciar la seua carrera com a regidor de Policia Local a València l'any 1991 i arribava a Madrid quan Aznar prenia possessió com a president i el nomenava director general de la Policia. Ara, s'ha vist revalidat en aquest lloc malgrat el desig de tornar a València amb algun càrrec de responsabilitat a l'administració valenciana.

Juan Costa (Castelló, 1965). Va arribar amb tan sols 31 anys a la Secretaria d'Estat d'Hisenda l'any 1996. És un home connectat directament amb Aznar a través del capítol del PP a les comarques de Castelló, Carlos Fabra, qui el va introduir en l'entorn del president del Govern de Madrid a les Platgetes de Bellver, la urbanització d'Orpesa (Plana Alta) en la qual estiujeja Aznar des del 1991. Costa, amb una gestió marcada per algunes esvarades famoses, va estar a punt de renunciar a tota responsabilitat en l'administració i de dedicar-se a les tasques com a diputat fa dues setmanes, quan va veure que Rodrigo Rato, ministre d'Economia, no l'havia elegit com a responsable del separat Ministeri d'Hisenda i havia col·locat un home de perfil tècnic com Cristobal Montoro. Costa, membre d'una nissaga molt vinculada a l'aparell del partit a la capital de la Plana, acceptà finalment la Secretaria d'Estat de Comerç i Turisme.

Fernando Villalonga (València, 1960). Va arribar a la política de la mà de José María Aznar, amb qui va establir relació a començament dels anys 90 a les Platgetes de Bellver. L'actual president del govern passava les seues vacances en un apartament del seu cosí, i fins fa poc de temps gran amic d'Aznar, Juan Villalonga, president de Telefónica. Molt ben preparat i poc ambiciós, aquest diplomàtic de carrera va deixar la seua destinació a l'ambaixada de Buenos Aires per incorporar-se com a conseller de Cultura de la Generalitat Valenciana en el primer executiu d'Eduardo Zaplana l'any 1995. Quasi un any després, quan Aznar formava el seu primer equip de govern, el cridava per ocupar la Secretaria d'Estat de Cooperació Internacional, un dels dos vice-ministeris d'Afers Estrangers. A pesar que bona part dels pronòstics l'apuntaven com a nou ministre d'Afers Estrangers, Villalonga no ha mogut un dit per forçar la seua ascensió política. Membre d'una nissaga burgesa molt vinculada al País Valencià i renebot d'Ignasi Villalonga, un dels primers a intentar crear un moviment valencianista polític, les seues opinions sobre la unitat de la llengua i sobre el nacionalisme sempre han contrastat amb les del discurs oficial del PP.

Francisco Camps (València, 1962). És un home d'Eduardo Zaplana vinculat des de ben jove a les Noves Generacions del PP a València. L'any 1991 és elegit regidor a l'Ajuntament de València i entra en el primer govern de Rita Barberà. El 1996, ja és cap de llista del PP per València en les eleccions espanyoles, però sis mesos després abandona el càrrec per a encapçalar un dels departaments més delicats de l'administració valenciana, la Conselleria d'Educació i Cultura. Fa el salt a Madrid el 1999 per a ocupar la Secretaria d'Estat per a les Administracions Territorials, i tothom li augura un futur esplendorós. Aznar ha frenat poc mesos després la seua ascensió i l'ha nomenat vice-president del Congrés dels Diputats, una ocupació que no li deixarà gaire capacitat de maniobra.

Esteban Gonzalez (València, 1965). Vinculat també a les Noves Generacions en la mateixa època que Francisco Camps i Gerardo Camps, aquest advocat valencià va ser amb 28 anys el senador més jove de l'estat espanyol. L'any passat, González era nomenat portaveu del Grup Popular en el Senat, una cambra poc més que simbòlica, i ara ha estat confirmat en aquest càrrec. Liberal i responsable de la campanya del PP per Internet en les darreres eleccions, pot desembarcar, tard o d'hora, en la política valenciana.

Gerardo Camps (Barcelona, 1963). Company d'aventures polítiques de Francisco Camps i Esteban Gonzalez en les Noves Generacions, aquest valencià va arribar al Congrés dels Diputats fa quatre anys i va treballar en temes relacionats amb la Seguretat Social. El seu treball a la Carrera de San Jerónimo en aquest àmbit li ha servit per ser nomenat secretari d'Estat per a la Seguretat Social.

José María Michavila (Madrid, 1960). Malgrat que té els orígens familiars a l'Alcora (Alcalatén) i a Castelló, aquest madrileny de quaranta anys pot ser considerat un paraigudista que va aterrar al segon lloc de la llista al Congrés per València en les darreres eleccions. Ha passat d'ocupar la Secretaria d'Estat de relació amb les Corts a la de Justícia, al costat del ministre Angel Acebes, veí i va- ledor polític de Michavila.